

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI MỐT
VU TRƯỜNG THANH NGHỊ LUẬN HÀO KIỆT

Tân Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi:
- Phải chăng làm như thế là Phương Tú không biết bọn ta trú chân ở đâu mà kiếm?

Vu Trường Thanh đáp:

- Tai mắt của Phương Tú rất tinh thông. Nhiều là nửa năm, ít là ba tháng hẳn sẽ biết chúng ta nương thân ở trong thuyền này.

Tân Nhi đưa mắt nhìn Vi Hoa phu nhân còn bị điểm huyết nằm trên ghế gỗ hỏi:

- Đệ tử nghĩ rằng phải xử trí mụ này bằng cách nào không nên để mụ ở đây nữa.

Vu Trường Thanh đáp:

- Hãy tạm thời lưu mụ lại đó. Ngày sau sẽ có chỗ dùng đến. Có điều...

Tân Nhi hỏi:

- Có điều làm sao?

Vu Trường Thanh đáp:

- Võ công mụ cao cường, mình mang đây ám khí. Thật là một điều đáng sợ.

Tân Nhi đáp:

- Đệ tử cũng biết bọn họ vẫn thông tin tức cho Phương Tú nhưng trên thực tế nội tình bọn họ thế nào, ngoài Phương Tú ra chẳng một ai hay.

Vu Trường Thanh nói:

- Vi Hoa phu nhân cũng biết rõ.

Tân Nhi hỏi:

- Liệu mụ có chịu nói ra không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng ta thường trú ở trên thuyền, để rồi hỏi mụ dần dần.

Tân Nhi nói:

- Sư phụ nói phải đó.

Nàng liền giải khai các huyết cho Vi Hoa phu nhân và điểm vào những huyết đạo tứ chỉ rồi cất tiếng hỏi:

- Phu nhân chưa mất thần trí chắc đã biết hiện giờ ở vào trường hợp nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- ở trên một chiếc thuyền buồm phải không?

Tần Nhi đáp:

- Phải rồi! Nếu phu nhân vận động thì bọn tại hạ buông xuống sông để nuôi cá.

Vi Hoa phu nhân nói:

- Người đã cẩn thận điểm vào sáu chỗ huyết đạo trong mình ta thì ta còn cử động thế nào được.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có biết thời vụ như vậy mới là tay tuấn kiệt. Phu nhân bản tính thông tuệ, quyết chẳng làm việc ngu ngốc.

Vi Hoa phu nhân nói:

- Đừng tăng bốc ta nữa. Người có điều chi muốn hỏi thì cứ nói huych tẹt ra đi!

Tần Nhi nói:

- Phu nhân mau mồm lẹ miệng.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

- Việc gì?

Tần Nhi nói:

- Phu nhân cấu kết với Phương Tú phải chăng là có việc mưu đồ trọng đại?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Nghe giọng lưỡi người như vậy thì tựa hồ người chẳng biết một chút nội tình chi hết.

Tần Nhi nói:

- Nếu tại hạ biết rồi thì đã chẳng hỏi phu nhân làm chi.

Vi Hoa phu nhân nói:

- Bọn ta có việc mưu đồ cực kỳ trọng đại, nhưng người muốn hỏi điều chi?

Tân Nhi nói:

- Điều chi tại hạ cũng muốn hỏi. Chúng ta sẽ bàn từng việc một có được không?

Vi Hoa phu nhân đã biết Tân Nhi không phải là con người dễ đối phó, liền gật đầu hỏi:

- Tốt lắm! Trước hết hãy bàn điều chi?

Tân Nhi hỏi:

- Tại hạ muốn biết giữa Tử Vi Cung và Phương Tú có mối liên quan như thế nào?

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Có thể nói là họ coi nhau như bạn hữu, giúp đỡ lẫn nhau.

Tân Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Ta phải nhân cơ hội này hỏi mụ cho biết nội tình một chút,ặng thông tri đi các môn phái lớn để chuẩn bị ứng biến.

Bụng nàng nghĩ vậy, miệng thủng thẳng hỏi:

- Phương Tú ngoài sự cầu kết với Tử Vi Cung dường như còn giao thiệp với nhiều tay cự phách võ lâm để mở mang cơ nghiệp phải không?

Vi Hoa phu nhân gật đầu:

- Chúng ta quả đã có một kế hoạch.

Tân Nhi hỏi:

- Kế hoạch thế nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Chúng ta chuẩn bị sáng lập ra cục diện để làm khó giang hồ.

Tân Nhi "ồ" lên một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ ở Phương Gia Đại Viện từ nhỏ đến lớn, nên những chỗ bí mật của đối phương đã biết khá nhiều. Nếu phu nhân định lừa bịp thì nên cẩn thận một chút đừng để tại hạ khám phá ra chỗ gì.

Vi Hoa phu nhân nói:

- Ta có thể đem hết tình hình nói cho các người hay. Nhưng nghe xong rồi các người vẫn giết ta. Vậy thì nói hay không cũng thế mà thôi.

Tân Nhi hỏi:

- Phu nhân muốn đòi điều kiện chẳng?

Vì Hoa phu nhân cười đáp:

- Ô! Nếu ta mà nhất định chết thì dĩ nhiên chẳng cần nói đến chi nữa.

Tân Nhi nói:

- Có một điều tại hạ muốn nói rõ cho phu nhân hay là những gì mà tại hạ muốn hỏi cũng chẳng quan hệ gì. Phu nhân nói cho tại hạ chỉ là biết mà chơi.

Vì Hoa phu nhân cười lạt, cố ý cất cao giọng nói:

- Ta chắc còn nhiều điều bí mật lắm người chưa thể biết được đâu. Nếu ta nói ra rất có thể bổ ích cho tất cả đại thể võ lâm.

Hiển nhiên mục nói câu này lớn tiếng là để cho Vu Trường Thanh cùng Lý Hàn Thu cũng nghe thấy.

Tân Nhi hỏi:

- Phải chăng phu nhân có ý nhắc nhở bọn tại hạ là việc này quan trọng lắm?

Vì Hoa phu nhân đáp:

- Các người không nghe cũng được mà ta chẳng nói cũng chẳng sao.

Thực ra Lý Hàn Thu và Vu Trường Thanh đã tiến vào rồi.

Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Vì Hoa! Sư muội không nói thì lão phu cũng hiểu đại khái nội tình rồi.

Vì Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

- Các vị có biết sau nửa năm nữa thì toàn thể võ lâm sẽ biến đổi cục diện không?

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi lại:

- Biến đổi thế nào?

Vì Hoa phu nhân đáp:

- Trên toàn thể võ lâm, Phương Tú có thể không cần dùng đến máu và sát mà khống chế được đại cuộc võ lâm một cách dễ dàng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thật thế ư?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Các người không tin thì mặc.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh rồi chuyển mục quang nhìn Vi Hoa phu nhân hỏi tiếp:

- Phu nhân có thể nói rõ hơn được chăng?

Vi Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Sao ta lại phải nói tường tận thêm một chút?

Vu Trường Thanh chau mày hỏi:

- Vi Hoa! Người có biết hiện giờ người ở vào hoàn cảnh nào không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Ta biết rồi! Các người bất cứ lúc nào muốn giết ta cũng được.

Vu Trường Thanh nói:

- Vì thế mà lão phu hy vọng lúc người nói nên nghĩ kỹ một chút.

Vi Hoa phu nhân cười nói:

- Ta biết rồi! Trong lòng ta giữ bí mật thêm phần nào là mối sinh cơ thêm được phần ấy.

Vu Trường Thanh nói:

- Người đối với người khác thế nào thì ta không biết, nhưng đối với ta thì cách này khó xuôi lắm.

Vi Hoa phu nhân biến sắc hỏi:

- Vu lão đầu! Chẳng lẽ người muốn giết ta thật ư?

Vu Trường Thanh đổi giọng đáp:

- Cái đó còn tùy ở phu nhân.

Vi Hoa phu nhân cũng đổi giọng hỏi:

- Tùy ở tiểu muội thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Tức là còn phải xem coi phu nhân có chịu hợp tác hay không?

Vi Hoa phu nhân hỏi:

- Hợp tác bằng cách nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Nếu phu nhân ngoan ngoãn ở lại đây thì ngày sau chúng ta bỏ thuyền lên bộ sẽ để phu nhân ra đi tự do. Bằng phu nhân không chịu hợp tác thì khó nói lắm. Lão phu không giết phu nhân nhưng cũng không bảo đảm được sự an toàn cho phu nhân đâu.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

- Các vị ở dưới thuyền hằng nửa năm, chẳng lẽ cũng cầm giữ lão thân cả nửa năm ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Ngoài cách đó không hiểu phu nhân còn biện pháp nào hay hơn không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Được rồi! ở dưới hiên thấp, con người đành phải cúi đầu.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Lão tiên bối! Chúng ta có nên hỏi những âm mưu của Phương Tú không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Phương Tú là con người thâm hiểm khôn lường, khi nào hẳn chịu để Vi Hoa phu nhân tham dự vào việc cơ mật, bất tất nghe bà ta nói quanh nói quẩn.

Vi Hoa phu nhân ra vẻ tức mình hỏi ngay:

- Lão bảo sao?

Tân Nhi đỡ lời:

- Sư phụ tại hạ nói là phu nhân có ý lừa bịp bọn tại hạ.

Vi Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Các người cứ yên tâm mà ở dưới thuyền này. Phương Tú quyết không thể kiếm thấy các người đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Hẳn bận lắm không rảnh để đi kiếm các người.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Phải chăng hấn bận liên lạc với những tay kiêu hùng các nơi trong thiên hạ để chuẩn bị tạo nên bộ mặt mới trên chốn giang hồ?

Vi Hoa phu nhân sững sốt hỏi:

- Lão cũng biết ư?

Vu Trường Thanh cười hỏi lại:

- Phu nhân tưởng việc này cơ mật lắm hay sao?

Vi Hoa phu nhân ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Lão quên mất Vu huynh là một tay thần tốc nổi tiếng giang hồ. Phương Tú lưu Vu huynh lại để thỉnh giáo nên hấn đã đem những việc cơ mật nói với Vu huynh biết.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

- Hấn có kế hoạch rất lớn, nhưng lão phu dám nói quả quyết hấn chẳng thể nào thành công được.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh mỉm cười hỏi:

- Vi Hoa! Võ công, tài trí phu nhân người thường không thể bì kịp được. Thế mà thủy chung phu nhân vẫn không tài nào trở về đường chính được, phu nhân có biết vì lẽ gì không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

- Đó là điều mà tiểu muội muốn thỉnh giáo Vu huynh.

Vu Trường Thanh đáp:

- Vi Hoa phu nhân có tính thiên không thể ở vào nghịch cảnh. Nhưng đã là con người thì dù hạng tài trí đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi gặp phải việc bất như ý. Trường hợp này khiến cho người không tránh được nữa phải bước vào con đường khác. Thế là bị một kẻ kém thế hơn mình làm hại.

Vi Hoa phu nhân cười nói:

- Vu huynh nói thật có lý, nhưng tiểu muội cảm thấy mình đã bày một đường lối rất hay.

Vu Trường Thanh cười mát hỏi:

- Đó là con người thông minh lại bị cái thông minh làm cho lầm lẫn. Tỷ như vì nổi bực tức nhất thời mà phu nhân bội phản trượng phu.

Vi Hoa phu nhân lớn tiếng:

- Đó là việc riêng của tiểu muội, có can dự gì đến Vu huỳnh?

Tần Nhi cười lạt đáp:

- Vi Hoa phu nhân! Phu nhân hãy nghĩ lại hiện thời đang ở cảnh ngộ nào rồi hãy nổi nóng.

Vi Hoa phu nhân toan phát câu, nhưng mụ lại nín, lạnh lùng ngó Tần Nhi không nói nữa.

Vu Trường Thanh nói:

- Tâm trí phu nhân bị rung chuyển nhiều quá thành ra bất định. Lão phu giữ phu nhân sáu tháng mới có thể khiến cho phu nhân sáng suốt lại được mà cái tà quy chánh.

Lão quay lại bảo Vu Tiểu Kiện:

- Đem phu nhân giam vài củ ở khoang sau!

Vu Tiểu Kiện "dạ" một tiếng đỡ Vi Hoa phu nhân dậy đưa ra khoang sau.

Vu Trường Thanh chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi một cái rồi đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Trên chốn giang hồ sắp xảy ra cuộc đại chiến. Đây là một trường huyết kiếm rất bi thảm. Lão phu không muốn dính vào nên mới nghĩ ra cách ở dưới thuyền ngao du bồng bênh trên mặt nước.

Lý Hàn Thu thoáng lộ vẻ kinh dị hỏi:

- Sắp xảy cuộc biến động thế nào? Lão tiên bối có thể nói rõ hơn một chút được không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Phương Tú là một nhân vật thâm trầm. Tâm cơ của hắn ít người bì kịp. Máy chục năm nay, bề ngoài hắn khoác áo hiệp sĩ mà bề trong làm toàn điều ác đức. Chẳng những hắn được rất nhiều nhân vật bạch đạo kính trọng, mà phường môn các phái lớn cũng coi hắn bằng con mắt đặc biệt. Nhưng hành vi tàn ác của hắn mỗi ngày một nhiều thành ra không thể che dấu được tâm địa tàn độc. ác tính hắn mỗi ngày một thêm bộc lộ ra ngoài khiến người bạch đạo xa hắn dần dần.

Lý Hàn Thu nói:

- Văn bối thực lấy làm kỳ.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Kỳ quái ở điểm nào?

Lý Hàn Thu nói:

- Hắn một ngày một bọc lộ ác tính mà sao anh hùng thiên hạ còn nhiều dung hán?

Vu Trường Thanh đáp:

- Phương Tú lợi hại chính là ở điểm đó. Hắn phát giác ra rồi, lập tức thu lại. Nhưng hắn ngấm ngầm tiến hành âm mưu bá chủ giang hồ.

Lão trầm tư một chút rồi tiếp:

- Phương Tú hợp tác cùng với mấy nữ ma đầu trong Cung Tử Vi ở Mong Sơn. Muốn cho mau thành công, hắn còn dùng tiền tài, rượu ngon gái đẹp để nhử cao thủ võ lâm vào cạm bẫy. Có người không chịu để Phương Tú sử dụng thì những nếp sống của mình đã bị Phương Tú nắm rồi, chẳng dám làm gì nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Vì thế nên có nhiều người biết rõ ác tính của hắn mà không dám coi hắn là cừ địch phải không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đúng thế! Đó là nguyên nhân mà Phương Tú coi như tạm thời giữ được tiếng nghĩa hiệp nhưng hắn lại không chịu dừng tay.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó chỉ vì trong thâm tâm hắn đã biết rõ sớm muộn gì rồi cũng có một ngày hắn bị bại lộ chân tướng.

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

- Vì thế mà Phương Tú lợi dụng quãng thời gian bình tĩnh mà đem toàn lực ra tiến hành âm mưu. Hắn đã phát giác ra những nhân vật hào hiệp có đốm dục tuy sẩy chân trong lúc nhất thời nhưng cũng không cam tâm làm mọi cho hắn. Vì thế hắn quay sang giao kết với bọn ma đầu trong võ lâm và hắn đã thành công lớn. Nhiều hạng ma đầu muốn rút lui khỏi giang hồ bị Phương Tú dụ hoặc liền trở lại võ lâm sức làm việc cho hắn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Còn một vị Lục Chỉ Dật Sĩ nào đó, lão tiền bối có biết không?

Vu Trường Thanh trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu chưa từng nghe ai nói tới tên này bao giờ...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bốn chục năm trước trên chốn giang hồ chỉ có một vị Lục Chỉ Kỳ Nhân, tự xưng là Lục Chỉ Thần Ông. Nhưng người này đã lâu năm rồi không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Đàm Dược Sư, lão tiên bối nhận thấy thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đàm Dược Sư thì mờ mịt chẳng khác nào mây mù trong dãy trùng sơn. Đứng ngoài chỉ thấy hình thể chót vót mà không thể nào nhìn rõ được chân tướng. Lão phu tự nhận thấy mình không hiểu nổi lão.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiên bối có quen biết lão không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu có biết và đã từng có một thời kỳ đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiên bối có tài quan sát người, chẳng lẽ lại không nhìn Đàm Dược Sư là một nhân vật thế nào ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Trước kia lão phu đi lại với lão, hai bên nói chuyện ý hiệp tâm đầu. Lão phu tưởng mình hiểu được lão chút ít. Nhưng từ khi đánh với lão ba bàn cờ rồi, đột nhiên thấy lão là một nhân vật mờ mịt bí hiểm. Rồi sau rất ít đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi sang vấn đề khác:

- Lão tiên bối có quen biết Thiên Nam Nhất Công không?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

- Phải chăng công tử muốn nói về Du Bạch Phong?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Vu Trường Thanh nói:

- Nhất Tuyệt, Nhất Công, Nhất Phong Kiếm đều vào cỡ tuổi lão phu đại khái lão phu đều biết cả. Lão Phong Kiếm chỉ như hoa đàm hé nở trên chốn giang hồ rồi lập tức quy ẩn. Chẳng bàn đến lão nữa. Nhất Tuyệt tức là lệnh sư. Còn Du Bạch Phong làm Nam Thiên Nhất Công đó thì lão phu chỉ gặp mặt mấy lần.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Văn bối muốn hỏi lão là nhân vật thế nào?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lão không phải là người xấu. Có điều bản tính cương cường mà tự phụ. Hồi trẻ tuổi lão muốn gì là làm, hạ thủ tàn độc nên gây thù với nhiều người. Khi tuổi già tuy lão hối cải, nhưng kết oán đã nhiều. Rồi lâu nay không được tin tức gì về hoạt động của lão trong võ lâm nữa.

Lý Hàn Thu xuýt buột miệng nói ra câu chuyện Du Bạch Phong bị thương về chất độc và phải nằm trên giường bệnh mấy năm. Nhưng rồi chàng nhẩn nại kín tiếng.

Vu Trường Thanh đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao đột nhiên công tử lại nhớ tới Du Bạch Phong?

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp:

- Văn bối có được nghe gia sư đề cập tới lão, bây giờ chợt nhớ tới buột miệng hỏi chơi mà thôi.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Lệnh sư có nhắc tới điều gì nữa không?

Lý Hàn Thu không muốn nói rõ nội tình Du Bạch Phong. Gặp trường hợp bất đắc dĩ chàng phải nói dối mấy câu nhưng trong lòng rất áy náy. Chàng thấy Vu Trường Thanh hỏi câu này đột nhiên động tâm đáp:

- Gia sư có nhắc tới một việc, nhưng khi đó văn bối không được hỏi nhiều. Đến bây giờ vẫn chưa sao hiểu được.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Gia sư có đề cập tới bức tranh Bách Phạt.

Vu Trường Thanh ngẩn người ra hỏi:

- Tranh Bách Phạt ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Lão tiên bối có nghe ai nói tới bức tranh Bách Phật bao giờ chưa?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

- Đó là một vật chi bảo võ lâm do một vị cao tăng là Siêu Phàm Đại Sư lưu lại ở nhân gian.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Siêu Phàm Đại Sư hiện giờ ở đâu?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão viên tịch rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bức tranh Bách Phật đó lọt vào tay ai?

Vu Trường Thanh đáp:

- Tin tức mật mờ! Hỡi ơi! Nếu bức tranh này lọt vào tay của hảo nhân thì không sao, nhưng nó lọt vào tay kẻ tồi bại thì hậu quả thật đáng sợ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bức tranh Bách Phật đồ có dùng được việc gì không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu chỉ nghe lời đồn tranh Bách Phật tức là pho Đạt Ma Chân Kinh do Siêu Phàm Đại Sư diễn dịch thành một môn võ học cao thâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bức tranh Bách Phật đồ là một thứ tượng Phật thì sao võ công lại ở trong đó được?

Vu Trường Thanh đáp:

- Theo lời đồn thì trong tranh này có đến hàng trăm kiểu ngồi của Phật tượng nên một số đông không sao hiểu được. Nhưng cứ theo cách ngồi trong tranh mà ngồi thì phát giác ra chỗ diệu dụng của nó và bao hàm những môn võ công cao thâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!